

El riure i el fer riure

«La Ciutat d'Olot», des de la seva hilarant secció infantil «Del moment», fa la rebentada del nostre article publicat ara fa dues setmanes amb el títol «Aquell to i aquella mitja rialla». Bona senyal; ens en alegrem i, modèstia apart, ja hi comptàvem. En aquell article, en síntesi, dèiem el següent: que «La Ciutat d'Olot» havia promès al públic un to digne i edificant i ha emprat constantment un to indigne i embrutidor; dèiem també que «La Ciutat d'Olot» pretenia administrar les rialles de tot el poble i aclariem que una gran part de gent ja sap riure pel seu compte.

Per contestar això tan senzill i tan concret els nois de «La Ciutat d'Olot» fan veritables prodigis i ens etziben un garbuix de paraules i de conceptes—sobre tot de paraules—vertaderament estorador; hom prova d'apuntar una petita idea i li dísparen un castell de confusions. Quan apendran a no sortir-se del testl... En la seva diguem-ne rèplica, juguen de la manera més còmica i llastimosa tot aquest seguit de coses: manteus més o menys *terciados* a tall de *torero*, jaquets pengim penjam, pessigolles moltes pessigolles, exclamacions de ¡moderats, mail la Ceda, la sintaxi, la piscina, l'ortografia, el «straperlo», el 6 d'Octubre, l'oportunisme, el ciutadà badoc (es refereixen a Cambó, per si no ho sabieu), Louis Veuillot, el senyor Bisbe de Barcelona, etc. etc. i encara, en mig de tot això, hi emboliquen els noms sagrats de Déu i de la Pàtria. Què els sembla? Decididament aquests minyons tenen tanta erudició al pap que paieixen malament, i així que poden fan una giterada.

De tot aquest garbuix, però, se n'arriba a treure una cosa en clar. «La Ciutat d'Olot» diu textualment:... *l'hàbit no fa pas el monjo, perquè un manteu més o menys «terciado» a tall de «torero» o un jaquet pengim penjam no fan pas el clergue més exemplar ni al burges mudat un senyor de debó, per entonats que siguin*. D'acord. Llavors caldria admetre que allò que confereix exemplaritat i senyoria és tota una sèrie de virtuts i qualitats personals, tals com l'urbanitat, la distinció, la noblesa de cor, la finor de maneres, la finesa d'esperit, etc. etc. totes aquelles coses, en fi, que donen to a les persones i a les societats, aquell to que «La Ciutat d'Olot» prometia als seus lectors i que no ha sabut donar-los mai. Del que diu després «La Ciutat d'Olot» s'en despren clarament la confessió que aquell conjunt de qualitats no l'interessen poc ni molt, no són el seu hàbit, i això és tant com proclamar el seu plebeïsmes recalçant. Tot seguit «La Ciutat d'Olot» insisteix i declara, això sí, d'una manera una mica vergo-